JULI VALLMITJANA

28

L'abella perduda

(DIALEG)

16

L'abella perduda

Juli Vallmitjana

L'Abella perduda

(DIÀLEG)

Aquesta obra es propietat de son autor, qui's reserva tots els drets.

L'Associació d'Autors Espanyols es l'autorisada pera 'l cobro dels drets de representació

BARTOMEU BAXARIAS - EDITOR
Passatge de Mercader, 10, interior
BARCELONA — 1910

PERSONATGES

Lluisa.	Sra. Llorente
Andreu;	Sr. Codina
Un camarer.	»

Al final concurrents elegantment vestits

DECORACIÓ

Un reservat d'un cafè concert de Barcelona, època present, a discreció del que posi l'obra.

ACTE UNIC

LLUISA: es una obrera vestida de senyora. Damunt d'una cadira hi tindrà ·l seu sombreret i algunes prendes de vestir d'abrig.

ANDREU: té certa distinció en la roba. Descriurà que la seva situació es molt diferenta de la noia. Es un elegant viciós de cafè-concert.

Estàn sopant en el reservat, y comença.

677445

ESCENA I

LLUISA, ANDREU *i* CAMARER

ANDREU

I tu? què li has dit?

CAMARER

Que feya molt temps que no 'l veiem.

LLUISA

Com era aquesta dòna?

CAMARER

Ja d'edat!

LLUISA

Baixeta?

ANDREU

(*Per distreure l'atenció de la Lluisa*). No s'hi haurà fixat tant, dòna. (*Al camarer*). Però li has dit que no hi venia, eh?

CAMARER

Sí, senyoret; volía entrar, nosaltres li hem dit que no podia ser, aleshores ha contestat que s'esperaria; deia qué sabia del cert que vostè venia.

(*Signant a la noia, la qual, al sentir la relació del camarer, descriu que s'impressiona*).

ANDREU

Bé, va bé; entesos; porta lo que t'hem demanat.

CAMARER

(*Recullint plats*). Vaig desseguida. Ah, senyoret! no hi he posat champany *frappé*.

ANDREU

Ben fet, prefereixo xerès. Veritat que va millor el xerès, Lluisa?

LLUISA

Com vulguis: tu ho sabs millor.

CAMARER

Xerès, doncs. La marca que vostè gasta.

ANDREU

Sí, com sempre.

CAMARER

La senyoreta m'ha dit *ananàs*, oi?

ANDREU

Flam, flam, a mi *ananàs*.

CAMARER

Dispensi, senyoreta. (*Surt*).

ESCENA II

LLUISA *i* ANDREU

La Lluisa menja amb displicencia, però no pot amagar la seva inquietut, per si la dòna que ha anat a preguntar es la seva mare. L'Andreu qu'es un cínic procura distreurel-la.

LLUISA

Creu-me, Andreu, aquesta dòna que't busca amb tanta insistencia, es la meva mare.

ANDREU

No li vares deixar escrit que marxaves a fòra; que desseguida li escriuries aon eres.

LLUISA

Sí, però ella no m'haurà cregut capaça d'havermen anat de Barcelona. D'hora en hora m'haurà esperat sens que jo hi tornés. ¡Que m'has fet fer, Andreu!

ANDREU

Veus? al ser tant toçuda encara hi ha perdut més. Digues: per què s'hi havia d'oposar tant amb les nostres relacions?

LLUISA

Tu no te'n fas carrec de lo que la gent li deia.

ANDREU

Doncs, que se·ls vagi escoltant. A tots aquells que li han dit mal de mi, que'ls hi pregunsi on ets.

LLUISA

Perquè hi parles aixís tractant-se de la meva mare?

ANDREU

Perquè ha sigut tant dolenta per mi.

LLUISA

M'estima tant! ella no se·n feia carrec de lo que jo era capaça de fer per tu, potser si ho hagués pensat no t'hauria tret de casa com te va treure. Però tu, per altra part, tampoc t'hauria costat tant de fer venir algú de casa teva. Veus? ara estariem més tranquils.

ANDREU

Encara tornes amb lo mateix? No t'he dit

una y mil vegades que jo no m'hi tracto amb la meva familia? ja fa molts anys que vaig sol.

LLUISA

I no anyores a la teva mare?

ANDREU

Prou que l'anyoro; però ella no hi pensa amb mi. Escolta, Lluisa, no hem vingut a parlar de coses tristes! Te 'n parlo mai jo dels meus? Doncs, tu fes lo mateix; som al mòn per viure; i creu-me que si hagues sabut que havies de tenir aquest comportament amb mi no hauria fet lo que hi fet.

LLUISA

(*Esverada*). T'empenedeixes, amor meu!

ANDREU

Mentres estiguis alegre, no.

ESCENA III

Els mateixos i el CAMARER

ANDREU

(*El camarer truca*). Avant, avant. (*El camarer va arreglant els plats; amb veu baixa*). Si ve algú ja ho sabs, no hi soc.

CAMARER

Descuidi, senyoret.

ANDREU

Serveix y retira-t.

CAMARER

Desseguida. No volen cafè?

ANDREU

En vols tu, Lluisa?

LLUISA

No, que'm desvetlla.

ANDREU

No'n volem. (*El camarer va per endursen l'ampolla de xerès*). Deixa-la l'ampolla.

(*Entretant el camarer recull part del servei. Entre ls dos hi ha pausa, però se sent la música dels Tzigans*).

ESCENA IV

LLUISA *i* ANAREU

ANDREU

Es bonic aquest Kak-Valt.

LLUISA

Sí que es airós; toquen molt bé aquets mùsics.

ANDREU

(*Encenent un puro*). Pts... per tu que no has sentit mai rès.

LLUISA

Es pot dir que no més les festes del carrer i algun dia a la societat.

ANDREU

Quan coneixeràs aquesta vida, tot el passat et farà fastic.

LLUISA

Vols dir?

ANDREU

Ja ho crec!

LLUISA

Però què haig de coneixer més! sempre hem de viure aixis.

ANDREU

No, dòna.

LLUISA

Ah! Perque tant aviat tinguis tot això que dius arreglat per casar-nos, aquí no hi hem de venir més.

ANDREU

No sé per què. Tu tens unes cabories més extranyes! Veus? jo voldría que fossis amable amb la gent. Ahir mateix, quan te vareig presentar a la Margot, li vares fer un paper tan extrany que jo m'en donava pena.

LLUISA

Si jo no l'entenia; parlava aquell castellà tant extrany. Oh! i reia d'una manera que fins me va sofocar, em feia l'efecte de que's mofava de mi.

ANDREU

Ho veus, Lluisa, ho veus com tu no sabs res?

LLUISA

Si es lo que jo't dic! jo no sé res, si jo no més et conec a tu. Ah! Amb aquella dòna menuda de la piga no m'hi deixis més; vaia una insistencia perquè anés a casa seva; vés si aniria sense conèirxer-la de rès!

(*Ja no se sent la mùsica.*)

ANDREU

No siguis tant desconfiada, ho fan per afalagar-te, per atenció an a mi.

LLUISA

Bé, doncs, no m'agrada, no sé, què vols que't digui... no... m'agrada.

ANDREU

Ah! Lluisa, no sabs lo qu'es la vida, no sabs què es el mon. Veritat que se sent cert benestar després d'haver menjat? Amor meu! No sents certa emoció?

LLUISA

Sí, Andreu. No una sensació, moltes.

ANDREU

Doncs, beu.

LLUISA

Hi begut molt ja.

ANDREU

No hi fa res, dòna. El vi anima, es a dir, fa reaccionar l'esperit encongint de la gent malaltissa. El vi es un excitant que impulsa al més enllà. Tu, bona Lluisa, treballadora com una abella, mai has fruit el més enllà; sempre reclosa dintre la miseria.

(Se sent esvalot i rialles als reservats vehins.)

LLUISA, *molt esverada*

Què es això, Andreu? Son els de casa. Si la mare ve, amaguem, digues que no hi soc; em fa vergonya.

ANDREU

No t'esveris, son la gent d'aquí al costat. gent que entenen la vida. Veus? aquestes sí que coneixen el mon. Aixís poden fruir lo que ell té de bo... però tu infeliça, sempre trista.

LLUISA

T'agrada la gent que riu?

ANDREU

Es clar; el riure es senyal d'alegría, l'alegría

es benestar; qui serà tant capgirat que no li afalagui el bon viure? Sols a la gent ensopida.

LLUISA

Aixís jo no't dec agradar.

ANDREU

Sí que m'agrades.

LLUISA

Si sempre estic trista, tu mateix ho dius... tant poc que hi pogut riure!... Tant que hi sofert!

ANDREU

Per això vull que per cada llàgrima que ha brollat d'aquestos ulls tan hermosos, valgui per una forta rialla. Tu no sabs el pervindre que puc iniciar-te, es a dir, sí que ho sabs, però no m'estimes i això fa tenir-te certa recança... fa que no m crecreguis i que no vegis clar... (*No trova la paraula apropiada a la seva mala intenció.*) Vida, llibertat...

LLUISA

Amb què puc creuret més? què puc fer més jo, si lo que he fet es tant horrorós que'l remordiment m'ha de treure tota felicitat que jo pogués tenir! Sols per tu, amor meu, he pogut desarrelar-me de casa. La mare, la meva germaneta, còm deuen plorar! (*Plora.*) Però, jo, tant punt sigui casada, m'agenollaré als seus peus i quan te veuràn, tu els hi explicaràs lo que jo t'estimo, lo que tu m'estimes... i ella es bona... els farem fugir de la miseria. Quina por fà la miseria al que s'hi veu aferrat!

ANDREU

Per això vareig fer-te venir amb mí... però, Lluisa, no ploris. Ara es l'hora de riure!...

LLUISA

Còm vols que pugui riure?

ANDREU

Bebent, riuràs; beu del bon ví; que l'enterboliment fa oblidar-ho tot. (*Omple un got de vi i l'apropa an ella, la qual se·l veu de mica en mica.*) Veritat que · t vas trobant millor? No't deixi·s dominar pels nervis, desseguida t'exaltes; si tu'm vulguessis com dius, no hi pensaries amb els de casa teva; tenintme a mi ja ho tindries tot.

LLUISA

Si això és lo que jo dic, que teninte ja ho tindria tot; però tu en tres dies que soc fora de casa, sols t'estàs amb mi els moments que no sabs on anar; cada vegada trigues més a venir; em fas venir al cafè concert a fèrme passar la vergonya, que tot-om me miri, com si fos una cosa extranya.

ANDREU

Te miren perque la teva hermosura crida l'atenció de tot-om.

LLUISA

Si jo sols vull cridar la teva!

ANDREU

Però si jo me·n sento joiós de que t'admirin. Ah! Si jo podía estar-me sempre al teu costat, creu-me que també fora ben feliç; però jo tinc les meves ocupacions, la nostra carrera es molt obligada. Devegades te creus estar lliure tota una nit i per una tontería de rès un client te demana i s'ha d'atendre. Però tu no't fas càrrec de rès, mires les coses baix la teva situació, que per cert es ben diferenta en pocs dies; al menys ara t'alimentes, vas ben vestida. Allà on te porto no se t'encomanarà la tristesa

de ningú, perquè per venir aquí cada ú deixa les tristeses a casa seva. (*Se senten rialles i crits del reservats veins*) Sents còm riuen aquests?

LLUISA

Aquest riure que a tu t'agrada tant, a mi m'aclapara, me fa tristesa, me fa angunia, fa l'efecte que són rialles forçades, que no es el riure que jo estic acostumada a sentir.

ANDREU

Ara ho has ben dit. Que no estàs acostumada. Si es una cosa natural el cambi de medi tot-om el nota!

LLUISA

Andreu! ¿per què aquest cambi?, ¿per què no puc entendre-t?... Aquesta ignorancia meva quina por me fa? per què podria no entendre-t y no tenir por de mi mateixa?

ANDREU

No ho dius bé això. De qui tens por es de mi i no de tu.

LLUISA

No, Andreu, no. Per què vols que m'adapti a coses que jo desconec, perquè no fas una mica d'esforç per adaptar-te tu a la manera que soc jo?

ANDREU

Ara sols puc contestar te que això 'm fa riure, perquè es una de tantas sinceritats tevas.

LLUISA

A mi no, Andreu, perquè 'm fas viure capficada.

ANDREU

Preocupada, preocupada per la vida que per desgracia de tots dos tu has fet. Es a dir

que soc jo que tinc d'adaptarme al teu medi ensopit. Això no, Lluisa, ni tant sols tindrias de pensar ho. Tu estàs plena de cabories i ... deixem de banda els teus tristos pensaments i brindem, brindem por nostra alegría.

(*L'hi ompla la copa de vi i li ofereix*)

LLUISA

Vols que torni a beure?

ANDREU

Sí, beu, dòna, que jo vull brindar per el nostre amor... però això fóra poc perquè l'amor ja es nostre... per alguna cosa més, ¿no 't sembla?

LLUISA

(*Rient*).—Pel que vulguis.

ANDREU

Ara m'agrades, ja se 't comença a aclarir la nuvolada de preocupacions que tant t'enterboleixen el coneixement de la vida. (*Donant-li un bes*). Té, te mereixes un bès. Contesta-m... ajuda-m... anima-m!...

LLUISA

No sé què dir-te...

Ell toca 'l timbre. Entra 'l camarer. Sols li ensenya l'ampolla buida, el camarer comprèn que n'ha de portar una altra.

ANDREU

Doncs, beu vi, que t'inspirarà.

La Lluisa, seguint la naturalitat del parlament, quedará com encantada. La mà esquerra se li notarà que no li obe-

eix amb naturalitat i energia i insinuava certa desviaciò de la vista.

LLUISA

Potser sí que tens raó. Ara sens pensar...

Fa una forta rialla, fent una contracció, en acabant de riure, que descriurà 'l malestar del estomac. El camarer entra l'altra ampolla, serveix vi als dos gots o copes i 's retira desseguida. En tot això ella s'ha estirat damunt de l'otomana.

ANDREU

(Al camarer en mig del que s'acotat abans) Entra, posa vi, que jo també vull beure com tu, es a dir, més, perquè l'home ha de ser més fort que la dòna. *(An ella que s'está ageguda a l'otomana).* Aixeca-t que amb l'una mà vull beure i amb l'altra abrassar-te. *(Ella va per aixecar-se però li costa)* No pots? Ai! Ai!

LLUISA

Té, mira si no puc. Ja estic ben dreta i ben serena... eh?

ANDREU

Apa, un glopet del que jo hi tastat. *(Ella obeeix).* Veus, dòna? aixís m'agrada. Té, per un glop del teu jo 'n vull beure un altre got. *(L'Andreu, descriu l'angunia de la borratxera, que se l'insinua bastant aguda, rient.)* Ja 'ts meva, ben meva; sort del vi. *(Toquen els «Tzigans» a fora).* Ballem i bebem.

LLUISA

(Extranyada). Vols ballar? què tens, Andreu? tu no estàs bé!...

ANDREU

Que no estic bé? Tu estàs malament. Beu, dòna... (*Rient*). Fes com jo...

LLUISA

Ja · n tinc prou.

ANDREU

(*Cambiant, en tò menaçador*). Te dic que beguis.

LLUISA

No podria resistir més.

ANDREU

(*Cambiant de tò*). Te doncs, jo bec y tornarè a beure tant com vulgui. (*Menaçant*). I · t faré beure si vull, perquè · ts meva... que bé prou que m · ha costat d 'enredar-te...

LLUISA

Tu no tens idea de lo que dius.

ANDREU

(*Rient sarcàsticament*). Que no sé lo que · m dic? (*Amb tò de mofa*). Mireu-se-la la tonta, quina cara d 'espantada!

(*Ella s 'esvera, i a mida que ell demostra més la seva borratxera, ella esdevé més sèrena, s 'imposa a la situació. El seu rostre descriu que va descobrint la perversitat del seu seductor*).

LLUISA

Andreu, no beguis més per l'amor de Dèu! Estàs febrós, no beguis.

ANDREU

Que no begui? (*Fort*) Qui ets tú? (*Mofant-se-n*). Ploranera, eh? Qui ets tú? Què · m vols

manar? Plora, plora. (*Menaçant-la*). Mira que t'esber-lo l'ampolla.

LLUISA

Tu no sabs lo que · t dius.

ANDREU

(*Enérgic*). Eh! què has dit?

LLUISA

(*A sí mateixa*). No pot ser que ell sigui aixís. Fòra horrorós.

(*Tornan a tocar els Tzigans*).

ANDREU

Aprofitém la música, ballem. (*Ella li fuig esporuguida*). Jo surto a ballar ab aquellas.

LLUISA

Cóm me mates, mira que jo no estic acostumada a aquestes coses. Dèu meu, quin desenganyl això es un deliri de mort! Assosega-t. Tinc por! (*Plorant*). Tinc por!

ANDREU

Plores, rius, o cantes. Totes feu lo mateix. Començen plorant... acaben rient... apa·t dic... a veure aquesta carona plena de llàgrimes. (*Li aixeca ·l cap*). Ara ·t veig. Que ets bonica, plorant!

LLUISA

Me fas por amb aquest mirar. Anem-sen d'aquí. Aqui al costat te sente-n i se ·n riu-en; jo estic avergonyida, en tinc pena de que estiguis...

ANDREU

Ah, ets tu! La dòna macilenta, aquella pobrissona sense esma. Canta, crida, fes com les altres. Sort n'has tingut de mi! Les trec de la

miseria per fer-les senyores. Què hi feies allí al costat d'aquella vellota?

LLUISA

Què hi feia al costat de la mare? Ajudarla en nostra miseria.

ANDREU

(*Canta, volguent seguir la música, però d'una manera incoerenta.*) Vestida de mala manera, mal menjada...

LLUISA

Què dius, què estàs dient? Aquí la tens la teva roba. (*Tira'l sombrero, l'abric, guants i tot quant pot per terra, i ho trepitxa.*) Prefereixo aquelles robes brutes de treball que aquesta farum de la vanitat.

ANDREU

Doncs, ja te n'hi pots entornar, no 't vull més.

LLUISA

Calla, perdut; que ara daría la vida per no haver-te seguit. ¡Còm m'has enganyat! Ara sofriria tots els martiris per estar al seu costat. No sé si es el desvari d'un somni o es la realitat. Mare, mare meva! Què dolenta he estat, mare del meu cor! ¿què he fet? No, ¡no'm perdonis, que no tinc perdó! (*Cau a l'otomana extenuada de tanta tribulació.*)

ANDREU

No la cridis que no la vull veure. Bé prou me deu haver maleït. Sí, sí, crida-la que rabiï. Ara ja 't tinc, ja 'ts perduda, com les altres.

LLUISA

Que soc perduda, dius? Tot ha sigut per enganyar-me: m'has triat a mi per fer una

desgraciada més... No, això no pot ser veritat, es el ví que fa dir-te lo que no sents.

ANDREU

Bé, no cridis, perquè sou tant tontes. (*Rient amb sarcasme.*) Et creyes que era metge? Ara ja'ts meva, et vull als meus brassos, bé prou que m'has costat. Vés entornate-n amb aquella vellota.

LLUISA

Sí, me n'hi entorno.

ANDREU

No, no, aquí amb mi ara; després, a fer la vida com les altres.

LLUISA

Abans de viure al teu domini prefereixo la mort.

ANDREU

Doncs vesten amb aquella vellota plena de miseria.

(*Ell s'està assentat amb displicencia, ella, per part de darrera el fa caure a terra i li posa les mans al coll per escanyarlo descrivint un gran esforç. Ell prova de defensarse, mes ella li posa el genoll damunt del pit per dominar-lo millor.*)

LLUISA

Doncs ara sentiràs la fiblada d'aquesta abella. Té, per mi i per aquelles que tu dius! Ofega-t, fera maleïda! (*Imprecant.*) Deu meu; dòna-m força per escanyar a aquest monstre! (*Cridant molt fort.*) Lladre, lladre, m'has robat!

(*Als crits d'ella, entren els camarers i concurrencia, tots ells elegantment vestits. Queden sorpresos. Els camarers s'apropen per aixe-*

car-lo: Uns i altres que van entrant van dient:)

UNS

Què ha estat?

ALTRES

Què passa?

UNS

Assosseguis!

ALTRES

Es un accident!

LLUISA

Aquí'l teniu, borratxo o mort; llenceulo si voleu! (*Mirantse les mans sense repugnancia de haver tocat aquell home, i seguidament fa un fort crit.*) Mare! mare! ja torno! Si tu'm vols, Deu me perdonarà!

TELÓ RÁPIT

BIBLIOTECA "DE TOTS COLORS"

	Pessetes
La llàntia del odi, tragedia en quatre actes, per Gabriele d'Annunzio. . .	2
La fortuna boja, comedia en quatre actes, per Joseph Morató.	2
Papà ministre, drama en tres actes, per Gerolamo Rovetta.	2
¡Por! comedia en un acte, per Felix Duquesnel. (2.ª edició).	50
Els mestres contistes. Volum primer (agotat).	1
La campana submergida, rondalla escénica en cinch actes, per Gerhart Hauptmann.	2
Les ales de cera, comedia en dos actes, per Manel Folch y Torres. . . .	1 50
Cor delator, monòlech, per Edgar Poe.	25
L'assumpció de Hannele Mattern, drama d'ensomni en dos actes, per Gerhart Hauptmann.	1 50
Els pobres menestrals, obra en tres actes, per Adrià Gual	2
Els mestres contistes, Volum segón.	1
Els picarols, rondalla de l'Alsacia en tres actes, per Erckmann-Chatrian.	2
Joventut de Príncep, comedia en cinch actes, per Wilehlm Meyer Forster.	2
Gent d'ara, comedia en dos actes, per Eduard Coca y Vallmajor	1 50
Un cop de vent, pas de comedia per Joseph Morató	50
Cavallería Rusticana, Escenes sicilianes, per G. Verga.	75

	Pessetes
Rosa Bernd, drama en cinch actes, per Gerhart Hauptmann.	2
L'honor, topo en un acte, per Apeles Mestres.	50
Els mestres contistes. Volum tercer . .	1
La familia Rocamora, drama en quatre jornades, per Pompeu Crehuet. . .	2
Un joch de cartes o Memorialistes ab lletra menuda, sainet en un acte, per Manel Folch y Torres.	75
El pobre Enrich, llegenda germànica en cinch actes, per Gerhart Hauptmann.	2
La morta, quadro dramàtich, per Pompeu Crehuet	1
L'enrenou del poble, quadro de costums en un acte, per Felip Palma. . . .	75
El comensar de les coses, comedia en quatre actes, per Joseph Morató .	2
Llibre del actor, per J. Ferràn Torras.	1
Flames en l'ombra, drama en tres actes, per A. Butti.	2
Les precioses idícules, comedia en un acte, per Molière.	1
Drama d'humils, un acte, per J. Puig y Ferreter	1
Nit de neu, drama en un acte, per Robert Bracco.	1
Pèl de Panotxa, obra en un acte, per Jules Renard	1
L'Agricultor de Xicago, comedia en dos actes, per Gabriel Timmory .	1 50
Gaziel, poema lírich-dramàtich en un acte, per Apeles Mestres	1
Les angunies del Repòs, comedia en tres actes, per Joseph Morató. .	2
Edip Rey, tragedia de Sòfocles. . .	2

	Pessetes	
El malalt imaginari, comedia en tres actes, de Molière	2	
Flors y Violes, dos actes de comedia, per Pompeu Crehuet.	1	50
Les arrels, drama en tres actes, de Joseph Morató	2	
La Cort de Lluís XIV, drama històrich en cinch actes, de Victorià Sardou.	2	
La Rondalla del Amor, Trilogía, de l'Apeles Mestres.	1	
Malvestat d'oriana, llegenda per Joseph Carner	2	
Les bessones, quadro de comedia, den Florenci Cornet.		75
Reixes enfora, drama en tres actes, den Manel Folch y Torres . . .	2	
Scherzo, comedia en un acte, de J. Pous y Pagés		75
May se fa tard si el cor es jove, comedia en tres actes de l'Avelí Artís y Balaguer	2	
L'únich consol, drama per R. Suriñach Sentíes	1	
Un retrat, drama escrit en Esperanto, per Nadina Kolowrat		75
Fontalegría, dos actes de comedia, per Pompeu Crehuet	1	50
El Bon Rey Dagobert comedia en quatre actes y en vers per Rovoire. .	2	
Pirenenques poesies per Joseph M.ª Guasch.	2	
L'ase d'en Buridan comedia en tres actes per R. de Flers y G. A. Caillavet.	2	
Raig de sol comedia en dos actes per Joan B.ª Pagés.	1	25

Pessetes

El Rey comedia en quatre actes per G. A. de Caillavet, R. de Flers y E. Aréne. 2

Burgeseta, comedia en tres actes per D. y V. Corominas Prats. . . . 2

Extrems que's toquen, dialech de Manel Folch y Torres. 1

El curandero nou, sainet en un acte de Ramon Ramon y Vidales. . . 1

El patró Pere March, drama en un acte de Pompeyus Gener. . . . 1

La Verge Boja, obra en quatre actes, per Enrich Bataille traducció catalana, de Carles Costa. 2

El Teatre tal com es, la hermosa Conferencia, per Enrich Irving . . . 25

Doncell qui cerca muller, follia amorosa en un preludi y tres actes per Adrià Gual. 2

Ombres d'amor, fantasía en un acte per Joseph Burgas.. 1

El restaurant de la platja, sainet de costums vilatanes, per R. Ramón y Vidales 1

L'intrús, comedia en tres actes, per Tristan Bernard traducció catalana, den Carles Capdevila . . . 2

Pensant, Sentint y *Rient* (*del cap y de cor*), primer volúm per Pompeu Gener 1

Pensant, Sentint y Rient (*humorades*) Volum segón. 1

L'amor vetlla, comedia en quatre actes, per G. A. de Caillavet y R. de Flers traducció catalana per Carles Capdevila. 2

Preu: 1 pta.